

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 3 i 5.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.santjust.org/seas>

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 289
Juliol
agost
2010

El Maubèrme vist des de l'estany de Montoliu.
Fotografia de Josep Gil.

CALENDARI

3 i 4 juliol — Sortida de veterans al tuc de Saburó i refugi Josep Maria Blanc de l'estany Negre (Pallars Sobirà).

16 al 18 juliol — Excursió d'alta muntanya al pic de Contraix (Alta Ribagorça).

24 juliol — Sopar de Lluna Plena al castell de Guanta (Vallès Occ.).

30 de juliol a 1 agost — Excursió d'alta muntanya a la Peña Telera (Pirineu aragonès).

10 setembre — Termini de presentació de fotos per al Concurs Fotogràfic de la SEAS 2010.

18 setembre — Sopar de motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu a les 21 h

CONCURS FOTOGRÀFIC

La recollida de fotos per al Concurs Fotogràfic del 2010 finalitza el 10 de setembre, i el resultat dels guanyadors serà comunicat el 18 de setembre durant el sopar de motxilla.

NUMERACIÓ BUTLLETINS

A partir d'aquest exemplar, la numeració dels butlletins es farà d'acord amb el nombre de pàgines sense acumular la numeració d'un butlletí al següent.

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions d'alta muntanya tenen horaris de sortida variables.

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel, 933 71 13 64

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL-LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

EXCURSIONISME 2.0

Des de fa temps, Francesc Roma ha esdevingut un estudiós de l'excursionisme del nostre país. A principi d'aquest any, va presentar la seva tesi doctoral sobre l'actualitat del món excursionista amb el títol *Excursionisme 2.0*, en la qual ens sorprèn donant per morta la filosofia de l'excursionisme de principis de segle XX, però malgrat això, es mostra animat cara al futur. Per ell no existeix l'excursionisme sinó els excursionistes, i considera que hi ha tants excursionismes com excursionistes.

En el seu treball destaca l'aparició important de comunitats virtuals d'excursionistes a internet. Per ell, es tracta d'un excursionisme més divers, participatiu, plural i més democràtic amb dos vessants importants: és més esportiu i defensa la natura (no s'accepten els motors ni els esports que contaminen).

Conclou, que els centres excursionistes tradicionals tenim els dies comptats perquè tenim poc per oferir a les noves generacions. Segons ell, ja no som necessaris per sortir, ni per tenir material o obtenir informació.

En llegir aquestes conclusions els que practiquem —diguem-ne un excursionisme clàssic— ens

pot agafar una mica de por cara al futur; però a nosaltres, amb tota humilitat, ens va prou bé, perquè enmig de l'actual crisi, la SEAS manté una bona situació econòmica i fins i tot augmenta lleugerament el nombre de socis.

Quin és el secret d'aquest èxit moderat? Doncs el trobem en la gent que de forma desinteressada i entusiasta prepara totes les activitats que es duen a terme cada temporada. Aquest és el valor que de moment ens manté vius i que ens cal transmetre.

Però, com integrar les noves tendències de l'excursionisme perquè juguin al nostre favor? Quina és l'estratègia per captar l'interès de les noves generacions? Quines són les eines que tenim al nostre abast per donar-nos a conèixer? Què hem de modificar o incorporar per sobreviure com a entitat, per sobreviure'ns, per tenir continuïtat més enllà del nostre voler?

Som una entitat d'àmbit local, dinàmica i que té la voluntat de seguir-ho sent. Aquest és l'objectiu, però si pensem que ja ens va prou bé i no fem res per millorar la nostra situació, quan vulguem reaccionar potser serà massa tard. Les preguntes són les de sempre: Qui? Com? Què?

Amics i amigues el debat està servit.

EL TUC DE MAUBÈRME, UN BALCÓ DEL PIRINEU CENTRAL

Daniel Cardona Pera

Una elecció gràcies a la sortida de veterans

Una colla d'amics, la majoria de la SEAS, realitzem una sortida anual al mes de juliol, per fer l'ascensió d'un pic dels Pirineus.

El pic escollit en aquesta ocasió és el tuc de Maubèrme (2.880 metres, Naut Aran). L'elecció ha estat deguda al fet que l'any passat, a la sortida de veterans de la Secció, es pretenia fer-lo, però els ho va impedir el pas barrat que hi havia al pla de la Ribèra, just a l'entrada a la pista que va en direcció a la cabana des Calhaus, a causa d'esllavissades de pedres en alguns torrents que creuen la pista i que fan de canals de les allaus que provenen de les serres de Pèdescauç i de la Mòrto, les quals desguassen al fons del riu Unhòla.

Sobre el topònim del tuc de Maubèrme, sembla que *tuc* prové del gascó i equival a *puig*; alguns pics de l'Aran o del Pallars tenen l'etimologia de *tuca*, mot que va començar tenint el significat «carabassa» per després passar a «elevació arrodonida»¹. Maubèrme, provenint del llatí, seria *malleus* (mall del ferrer), però en els nostres Pirineus possiblement és un

mot ibèric «gran puig rocós» o «muntanya pelada». Sobre l'arrel *mall* ens trobem que en la zona aranesa i occitana, hi ha la tendència de fer de la «l» una «u» (Mau) i «eremus» significa erm o desert. Resumint: muntanya pelada deserta o erma^{2,3}, i la veritat és que quan ets davant d'aquest rocam et fa aquesta impressió.

Recordant...

Sempre m'ha impressionat el Maubèrme, la seva silueta des del pla de Beret imposa un cert respecte, i també la seva història acompanyada dels perills dels seus allaus de la paret oest. La mort de Manuel Pagès del CEC, a causa d'una allau mentre realitzava esquí de muntanya el 4 de gener del 1980⁴, fou precisament en aquesta tartera de la cara oest i esdevingué un avís per als principiants com nosaltres quan a començament dels vuitanta ens iniciàvem a l'esquí de muntanya. Aleshores els més veterans ens feien la llista dels pics de la Val d'Aran, dels més fàcils als més difícils, i el Maubèrme estava en el tercer lloc després del Bacivèr i el tuc d'era Solana a la vall d'Aiguamòg.

L'aproximació en un entorn d'antigues mines

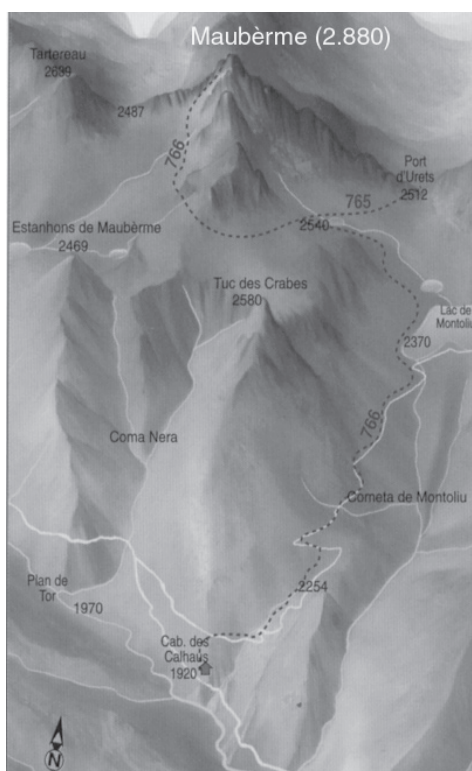
Sortim a les 7 del matí de l'hotel de dues estrelles Anglada de Vielha. Som deu de colla i portem dos cotxes, un d'ells és jeep i l'altre és un cotxe

normal. A partir del pla de la Ribèra hem quedat amb un taxista de Vielha que té un 4x4 perquè així hi puguem pujar tots. La pista és oberta, informació que ja la teníem des de Sant Just, perquè coneixíem l'Agustí, guarda forestal del Naut Aran, que ens avisaria si era tancada a causa d'alguna tamborinada. La veritat és que la pista que segueix el riu Unhòla té, en els dos primers torrents que travessem, esllavissades recents de pedres.

Quan després de vuit quilòmetres arribem a la cabana des Calhaus (1.910 m), on la vida minaire (mines de ferro-plom i de zinc) d'aquesta vall queda delatada per les aigües ferruginoses de l'Unhòla conjuntament amb les runes del safareig de l'antiga mina de zinc La Reparadora situada a un quilòmetre i mig més amunt de la pista que estem seguint i que porta al pla de Liat⁵.

El pla de Liat amb les mines del seu nom i La Preciosa va patir una «febre del zinc» que va portar molta gent a treballar en aquests indrets durant el segle XIX, en unes mines que ja funcionaven des del segle XVIII i que van ajudar l'economia de subsistència d'aquesta comarca. El zinc és un metall mal leable i dúctil amb el qual es fan aliatges tradicionals com el llautó i les alpaques, làmines per a cobertura d'edificis i també com a accessoris del tractament anticorrosiu de l'acer, com el galvanitzat⁶.

Aleshores es va instal·lar un cable aeri fins a l'estació inferior de l'oratori

Croquis reproduït amb permís de l'autor Miguel Angulo i extret de Pirineus 1.000 ascensions Vol V: de la Val d'Aran a Andorra (vies normals i escalades fàcils). Editorial Elkar, Donostia, 2002, pàg 146.

de Gessa. Aquest telefèric, de més de 15 km, durant els darrers anys pujava els treballadors des de la Val d'Aran. També totes les mines estaven comunicades per un tren miner d'ample de via de 60 cm. Unes altres de les sortides del material de les mines de Liat es feien a través d'una línia de cable aeri (14 km) o a peu pels camins de Güèrri i Bedreda⁷ fins al poble de Pontaut, entre Les i Canejan. Les

mines van funcionar fins a mitjans del segle XX amb exportacions que arribaven a les 8.000 tones per any, però foren abandonades definitivament el 1968 per la baixada de la seva productivitat. A principis dels setanta, l'esquí a Baquèira agafarà el relleu com a nova font d'ingressos d'aquesta vall.

Per recomanació del taxista, aquest ens porta fins al trencall que duu al llac de Montoliu. La pista segueix amunt fins als llacs de Liat.

L'ascensió

Per informar-nos hem escollit un número de la revista Pirineos⁸ on es descriu, molt resumida, l'ascensió des de la cabana des Calhaus per la via normal, la canal SO. Com que no hem quedat contents hem anat a fonts més clàssiques i així hem tret la pols de la guia Pallars-Aran d'en Jolis⁹ editada el 1971. Com que les muntanyes no es mouen, ens serveixen les explicacions precises que fa, a més de la via normal, de les dues vies d'ascensió; la primera per la cara S. (PD, inf. de l'època) i des del port d'Urdets per l'aresta SE. (PD amb flanqueigs molt aeris). També fem una última ullada a Miguel Angulo en la seva col·lecció sobre els Pirineus¹⁰, on repeteix les vies ja descrites i introdueix l'ascensió des de l'Ariège pel port d'Urets. Nosaltres hem quedat que farem l'anada i la tornada per la via normal.

Mentre l'Albert aparca el Land Rover, ens acomiadem del taxista que

ens ha deixat a la cruïlla de la pista que va a Liat amb un camí que surt cap a l'estany de Montoliu, el qual seguim. De primer voreja la muntanya del Morret pujant suaument cap a l'est com si volgués tornar a la cabana de Calhaus, i al cap de 10 min agafem decididament el barranc de Calhaus en direcció nord. A sota veiem la cabana que ens queda a uns 30-40 metres. Hem de salvar gairebé 400 metres per arribar a l'estany de Montoliu per la Cometa de Montoliu. És un paisatge bastant desolador amb poca vegetació i molts esquistos. Més amunt, trobem i seguim l'aigua del desguàs de l'estany. Abans d'arribar a aquest, a la nostra dreta, el sol ja toca als cims del tuc de Montoliu i del tuc der Òme. Al passar un petit coll, el camí se suavitza i ens mostra a l'esquerra el Maubèrme. Deixem el corriol de la dreta que va al port d'Urets i ara sí, l'estany és a tocar.

Després d'esmorzar a prop de l'estany recomanem omplir les cantimplores perquè ja no trobarem aigua durant tota l'ascensió. Iniciem la forta pujada cap al coll de Maubèrme (2.486 m). L'herbei ha deixat pas a una congesta de neu que el sol ha estovat suficientment per fer camí segur amb les nostres botes. Hem pujat amb vint minuts dalt d'un coll ample que separa el Tuc de Crabes (2.580 m), a la nostra esquerra, del Maubèrme a la dreta. Pugem per la dreta (direcció nord) trepitjant sense voler una munió de regalèssia de muntanya.

Flors de dorònic grandiflor (Doronicum grandiflorum) prop del cim del Maubèrme. Fotografia de Rafel Malaret.

Observem ara al NO. l'estanh Long de Liat. La visió d'aquesta cadena sud del Maubèrme impressiona. Observem, seguint la carena, un petit coll o contrafort a l'O. del pic on un petit camí senyalitzat amb fites ens hi portarà i el qual ens fa saltar decididament cap a la cara oest del tuc. L'herbei, junt amb les restes de tartera, ens porta finalment a la base d'un corredor, canal o tartera, força dret que amb neu de finals de temporada (maig-juny) faria necessari utilitzar grampons i piolet. Ara no és el cas i les pedres que desprenen els que pugen és l'únic perill que hi ha mentre observo una «plantació» d'una flor groga de tartera, el *Dorònic grandiflor* d'una alçada de pam i mig que competeix amb unes mates del *Julivert d'isard* acabades en una umbel·la de color groc-verdós. Un avís de caiguda de pedra no em deixa seguir amb aquesta observació i poso els cinc sentits en les giragonses cons-

tants que fa la forta pujada, la qual ens fa agafar un ritme lent en compàs amb la nostra respiració. Arribem al coll de la carena força aeri. Al fons a l'esquerra ja observem els primers que han arribat al Maubèrme.

Dalt del cim

Fa un dia clar sense cap núvol, i això ens ajuda a endevinar la munió de pics i carenes que volem anar descrivint. Sens dubte el Maubèrme, per mi, és un dels pics que per la seva situació té la millor panoràmica del Pirineu central. Seguint la carena cap a l'est en primer terme: port d'Urets, Malh de Bolard, port d'Orla, pic Barlonguèra o Milh i darrera un altre pic emblemàtic de la zona, el Mont Vallier. Més enllà a l'horitzó, en aquesta direcció est, les siluetes piramidals de la Pica d'Estats i Monteixo i al mig d'ambdós la forma de queixal del Mont-roig.

La visió de la carena situada al nostre sud encara és més espectacular, amb tots els pics voltant els 2.800 i 2.900 metres d'alçada. Comença d'esquerra a dreta amb el Bassiero, la piràmide del Peguera, Montsent de Pallars, Subenuix, Ratera, el massís imponent del Gran Tuc de Colomèrs, Contraix, Pala Alta de Serradé, Punta Alta de Comalesbienes, el senyor de la vall d'Aran, el Montardo, Tumenejes, els dos primers tres mil, Comalofoorno i Besiberri nord, Feixant, Russell, les geleres i pics d'Aneto i Maladeta, i pic d'Alba que tanca aquest massís.

A partir d'aquí s'inicien els tres mil més coneguts: Posets, Perdiguero, Bachimala, Cilindre de Marboré (no vaig veure o no vaig reconèixer el Mont Perdut), Venhamala, Pic Long, Frondella i ho tanca el Vathlaitós.

Baixada i bany a l'estany de Montoliu

Hem estat més d'una hora a dalt del pic sense cap núvol i gaudint d'una panoràmica excepcional. Ara toca baixar pel mateix lloc, i haurem d'anar amb compte per no desprendre pedres en aquesta canal-tartera que pot ser perillosa.

Amb 45 minuts, ens situem a prop del coll de Maubèrme. Ara la neu anima a baixar relliscant dins l'herbei i en 45 minuts arribem a l'estany de Montoliu on abans de dinar el més valents (la majoria) es banyen a les fredes aigües del llac.

La baixada fins al cotxe és un passeig suau malgrat que el sol de les quatre de la tarda de juliol, encara crema.

Bibliografia

1. Coromines J. *Diccionari Etimològic i Complementari de la Llengua Catalana*. Editat per Curial Edicions Catalanes. Volum VIII. Paraules «suca/suc», pàg 134-140. Barcelona 1988.
2. L'arrel «mall» a la pàgina web: <http://www.istika.blogia.com/2008/121201-l-arrel-mall.php>.
3. Coromines J. *Diccionari Etimològic i Complementari de la Llengua Catalana*. Editat per Curial Edicions Catalanes. Volum III. Paraula «erm», pàg 420-421. Barcelona 1988.
4. Casanelles J. «Accident mortal d'en Manel Pagès i Font». Revista *Muntanya* 88 pàg 147. Any 1980.
5. Barba C. «Unhòla. El río de hierro». Revista *Pirineos* núm. 52, any 2006. Pàg 97- 103.
6. «Les mines de zinc de l'Aran». <http://www.tv3.cat/puntomega/reportatges>.
7. Timoneda M i Llanes J. *Muntanyes de Canejan. Val de Toran*. Editorial Cossetània, any 2007, pàg 15.
8. Sense autor. «Tuc de Maubèrme. desde la cabana des Calhaus». Revista *Pirineos. Las 50 cumbres mas bellas. Especial núm. 1*, juny 2002. Pàg 90-91.
9. Jolis A, Simó M.A. *Pallars-Aran*. Editat pel CEC. Editorial Montblanc, 1971, pàg 450-451.
10. Angulo M. *Pirineus. 1000 ascensions*. Volum V (de la Val d'Aran a Andorra). Editat per Elkar. Donostia, 2002. Pàg 140- 149.

Horaris:

Amb cotxe:

De la pista pla de la Ribèra a la cabana de Calhaus (1.910 m) hi ha 7 km i de la cabana Calhaus al desviament a l'estany de Montoliu (1.990m) hi ha 1,3 km . Total: 8,3 km.

A peu:

- Desviament del camí al llac Montoliu (1.990 m) - llac de Montoliu (2.366 m): 1 h. 20 min.
- Llac de Montoliu - coll de Maubèrme (2.486 m): 20 min.
- Coll de Maubèrme (2.486 m) - contrafort SO.

del pic de Maubèrme: 40 min.

- Contrafort SO. - tuc de Maubèrme (2.880 m): 55 min.
- Tuc de Maubèrme - coll de Maubèrme : 1h.
- Coll de Maubèrme - llac de Montoliu : 30 min.
- Llac de Montoliu - arribada pista: 1 h.
- Total: 5 h. 45 min.

Excursionistes: Lluís Alonso, Joan Bennassar, Daniel Cardona, Albert Cortès, Josep Gil, Agustí González, Rafel Malaret, Pere Orriols, Joan Anton Pera i Josep Lluís Solé.

Fotografia al cim del Maubèrme. D'esquerra a dreta: Joan Bennassar, Josep Gil, Joan Anton Pera, Agustí González, Rafel Malaret, Lluís Alonso, Albert Cortès, Daniel Cardona i Josep Lluís Solé Clivillés.

LA SERRA D'AMONT

Ferran de la Fuente

En aquesta ocasió podem anar a la serra d'Amont a la Garrotxa, la qual forma part del sistema muntanyós que, a grans trets, comença al coll de Collabós, al sud de Sant Pau de Segúries, i en forma de gran ventall es perllonga fins a la muntanya de Vivers al nord de Sant Joan les Fonts. Curiosament, a partir del Capsacosta rep el nom de serra de Vivers i a continuació els de serra de Malforat —el més conegut—, Sant Tomàs, d'Amont i l'esmentada muntanya de Vivers. A la serra d'Amont es poden comptabilitzar nou cims entre el coll de Passa-serres i el coll de la Cau des de 747 fins a 822 metres al puig de la Cau, el més alt d'aquesta serra.

Podem iniciar l'excursió a la carretera que va de la Canya a l'Hostalnou de Bianya, concretament a Llocalou, després de passar sobre el pont del Riudaura. Cap al nord surt una pista que passa entre uns magatzems i aviat davalla cap a la riera de Bianya. Passat el pont, la pista es bifurca a la dreta i a l'esquerra seguint el curs de la riera. Un pal senyalitzador indica les destinacions. Prenem la pista asfaltada de l'esquerra en direcció a Sant Martí de Capsec, que no deixarem fins a arribar a l'església. En el recorregut trobarem diverses masies: Meians, Hostal de

Capsec, can Vilanova i can Brunyol on un trencall surt cap a l'esquerra. A la dreta, la pista, ara cimentada, ens portarà fins a Sant Martí. Encara trobarem les masies de la Tria —sota el turó de Sant Josep—, Bugarà, la Fàbrega i la Canova, una mica apartada de la pista.

Aquí haurem de posar una mica d'atenció. Ens trobem en un collet que separa el turó de Sant Josep del serrat de la Canova. Fixem-nos una mica més endavant, a l'esquerra del camí, en una roca panxuda de color vermellós de la qual surt un corriol que serà el que prendrem per remuntar el serrat de la Canova. Amb set minuts més haurem arribat a Sant Martí de Capsec. L'església, molt modificada, és romànica i es remunta a l'any 1033.

Ara cal tornar a la roca abans esmentada. Pugem per la roca i trobem un corriol fresat que no deixarem fins arribar al coll de Passa-serres. Serà una pujada d'una hora per un camí divertit. Als quaranta minuts el camí pot presentar alguna indefinició, però no hi ha problema, cal anar sempre per la carena esquivant les roques que de tant en tant trobarem al camí. A deu minuts del coll trobarem un camí més ample que ens portarà dalt de la serra i a una pista més transitada.

A continuació baixem per la pista canviant de vessant. Ens trobem a l'obaga de la serra, al camí de la vall

Sant Martí de Capsec. Fotografia de Jordi Gironès.

del Bac. Al cap de deu minuts de baixada deixem aquesta pista i prenem la que surt a la dreta en sobtat canvi de direcció. És un camí planer que convida a dur un pas lleuger.

Al cap d'una bona estona, quan el panorama s'obre més cap al nord, i apareixen els prats i camps de Castellar de la Muntanya i l'església de Santa Maria de Castellar, hem de fixar-nos en la masia restaurada que tenim sobre nostre a la dreta, el Vilar, a la qual s'arriba per una pista ampla que surt a la dreta. De la part posterior de la casa surt el corriol que ens portarà cap a Sant Joan les Fonts. Situats encara sobre Castellar, podem baixar en cinc minuts als edificis. Hi ha un allotjament rural i l'ermita fa de

magatzem. És un bon lloc per a dinar i descansar.

Per continuar l'excursió cal tornar enrere uns set minuts fins a la pista ampla amb grava de color gris intens que porta al Vilar. Malgrat la restauració, la casa no té signes d'estar habitada, no obstant això cal ser prudent i respectuós perquè cal passar molt a prop de la casa i creuar uns fils per prosseguir l'itinerari. La pista porta a la que sembla l'antiga era i d'aquesta surt a la dreta un camí que s'enfila vessant amunt. De seguida cal tombar a l'esquerra i seguir pel corriol poc fresat, però ben clar. Al cap d'uns quinze minuts, i traspassat un filferro, haurem arribat al coll que anomenarem de la Cau –per la seva

proximitat a aquest mas— travessat el qual haurem canviat de vessant. Una línia elèctrica baixa pendent avall.

Des del replà situat al coll prenem la pista que després d'uns quants tómb ens portarà a la Cau i al capdavall de la línia elèctrica esmentada. Hem de prosseguir en direcció contrària al mas després de traspasar un filferro. Caminem per la pista ampla que dóna accés al mas. Aquí cal posar de nou molta atenció. Després de caminar uns minuts ens hem de fixar en el corriol paral·lel a la pista una mica més avall a la dreta. D'aquest corriol en surt un altre

entre unes pedres el qual, gairebé en perpendicular, davalla cap al torrent de la Cau entremig d'un bosc d'alzines i roures. Més avall cal deixar el corriol que surt a la dreta i seguir pel que continua baixant per l'esquerra.

El camí arriba a una carretera estreta asfaltada en un tomb molt tancat. Hem de baixar i després de creuar la riera de Bianya hem de prendre el camí que puja cap a l'esquerra i passar pel costat d'una pedrera de basalt. Hem d'anar cap a l'església neogòtica de Sant Joan i per l'esquerra un passadís ens durà al pont romànic i a Sant Joan les Fonts, final de l'excursió.

Santa Maria de Castellar amb Nostra Senyora del Mont. Foto de Jordi Gironès.

Horari acumulat: Llocalou, Sant Martí de Capsec 0.40, coll de Passasserres 1.40, Santa Maria de Castellar 2.40, masia de la Cau 3.25 i Sant Joan les Fonts 4.25 h

XXXVI MARXA DE REGULARITAT DE LA SEAS
"Fulgenci Baños"
16 de maig de 2010 al Corredor

Itinerari: Camp de la Pedra (Sant Andreu del Far), font del Ferro, dolmen de Ca l'Arenes, santuari del Corredor, can Montesell (runes), can Vilar i Vallgorguina (Maresme - Vallès Oriental).

Lloc	EQUIP	PUNTS
1	Xavier Vendrell - Vanessa Guamis	10,0
2	Pep Gil - Àngels Castillo	11,0
3	Joan Gironès - Núria Gironès	11,0
4	Joan Poll - Jesús Hernández	11,5
5	Ramon Poll - Carla Poll	12,0
6	Maria Lluïsa Sanz - Ferran de la Fuente	12,0
7	Núria Palomar - Bernat Macià	12,0
8	Pepo Martí - Clàudia Malaret	12,5
9	Ramon Celma - Marta Celma - Jairo Pérez	13,0
10	Laura Poll - Júlia Aguilar (*)	13,5
11	Marc Riera - Albert Riera	13,5
12	Elisa Linares - Pau Rodríguez	13,5
13	Lucas Tarzia - Neus Malaret	13,5
14	Montse Bartrina - Yolanda Díez	14,0
15	Albert Malaret - Eloi Trullàs	14,5
16	Joan Gómez - Sergio Agordeta	14,5
17	Toni Malaret - Xavier Malaret	14,5
18	Maria García - Josep Milà	14,5
19	Toni Simó - Teresa Faneca	14,5
20	Pere Pascual - Montse Sala	14,5
21	Joan Poll - Lourdes Barrera	14,5
22	Xeco Riera - Ricard García	15,0
23	Albert Aguilar - Rosa Falguera	15,5
24	Gaspar Orriols - Albert Parera	16,0
25	Pau Mora - Bel Montfort	17,0
26	Josep Maria Ballart - Maria Cònsul	17,0
27	Núria Capdevila - Carles Labrada	17,0
28	Laura Villanova - Pascual Segura	17,5
29	Jordi de la Riva - Núria Mitjans	19,5

30	Salvador Pont - Roser Sánchez	20,0
31	Josep Maria Rius - Joana Jimeno	20,5
32	Enric Vendrell - Anna Maria García	20,5
33	Pablo Wessling - Aleida Martinell	22,0
34	Eva Fernández - Judith Gil	22,5
35	Aina Llitrà - Alba Toll	23,0
36	Queralt Simó - Mario Adame	24,5
37	Joaquim Orriols - Esteve Llitrà	27,5
38	José Fernández - Marisol Cantó	33,0

(*) primer equip infantil classificat

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 3 de maig de 2010

— Altes: Per Kvam (1048), German Català Torras (1049), Antoni Valls Brillas (1050) i Álvaro Nunes Marques (1051).

— Baixes: Carlos Fernández Terrero (984) i Julio Amigó Valencia (1010).

— La Federació ens ha atorgat 1.400 euros en subvencions, la major part de les quals ho han estat amb motiu del 75è aniversari del 2009.

— S'informa que el curs d'orientació i GPS ha estat ben valorat pels 10 assistents al curs.

— Es decideix demanar a la Federació que a la seva web insereixin el detall sencer de l'itinerari del PR C-164, el qual recorre Collserola des de Sant Just. Aquest itinerari va ser dissenyat i revisat pel soci Ferran de la Fuente.

— Es revisen els detalls i itinerari de la propera Caminada Popular i es decideix renovar del tot les dues pancartes que pengem als carrers amb un text que sigui sempre vàlid sense haver de canviar dates.

Reunió del 7 de juny de 2010

— Altes: Itziar Mañá Alvarenga (1052) i Jesús Vivas González (1053).

— Baixes: cap.

— La FEEC ens ha confirmat que l'any 2009 la nostra Secció va tramitar 74 llicències.

— S'aproven les bases del concurs fotogràfic d'enguany afegint un premi especial sobre fotos relacionades amb les activitats que es van fer amb motiu del 75è aniversari.

— Es fixa la data del 17 de setembre per fer la presentació de l'expedició de cinc socis de la SEAS que van fer el cim de l'Island Peak (6.198 m) de l'Himàlaia, i la del 18 per al sopar de motxilla.

— Davant la insistència de la Federació sobre l'obligatorietat, d'acord amb la nova Llei de l'Esport, que tothom que participi en activitats a la muntanya es tregui la llicència federativa, decidim convertir-ho en norma nostra a partir del 2010.

Butlletí de la SEAS. Any 44, núm. 289

Taula de redacció: Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente, Maria García, Jordi Gironès i Agustí Revilla. Autoedició: Jordi Gironès. Tramesa: Elisabeth Bart. Disseny: Josep Nuet. Correcció de textos: Servei Local de Català. Impressió: Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

Índex

Portada: El Maubèrme vist des de l'estany de Montoliu	
Calendari	2
Editorial: Excursionisme 2.0	3
El tuc de Maubèrme, un balcó del Pirineu central, per Daniel Cardona	4
La serra d'Amont, per Ferran de la Fuente	10
Resultats de la XXXVI Marxa de Regularitat de la SEAS.....	14
Informació de la SEAS	15

Els participants en el curs d'orientació i GPS durant les pràctiques fetes a Collsrola. Fotografia de Francesc Riera.